

de nye Kreditforeninger, vil være ilde anvendt paa dette Sted, og dertil kommer endnu et afgjørende Moment, og det er, at den nye Kreditforening vil vinde i Styrke og Soliditet derved, at man optager Eiendomme af en noget større Værdi end indtil 2,500 Kr. Jeg er altsaa stemt for i denne Henseende at gaa noget videre, end Lovforslaget foreløbig har gjort, og altsaa at stemme for de Vædringsforslag, der ere stillede, og som gaa i den Retning at forhøje Værdien af de Eiendomme, der kunne optages i Kreditforeningerne. Men naar jeg altsaa ikke er ganske enig med Lovforslaget i, at det har det rette Omfang, bliver dernæst Spørgsmaalet det, om da den Maade, hvorpaa Lovforslaget i det Hele søger at skaffe Raadene tilveje og at sikre Kreditforeningerne en fremtidig god Bestaaen, i alle Retninger kan kaldes fyldestgjørende, og jeg tror, at Hensynet til Interessenternes solidariske Ansvar og ogsaa Hensynet til Statens Garant, som jeg mener, er paa sit rette Sted her, gjør det nødvendigt, at der vises en særlig Omhu dels med Lagationerne af de paagjældende Eiendomme, og dels med Tilsynet af de i Kreditforeningerne optagne Panter. Jeg tror, at Lovforslaget i den Retning lader meget tilbage at ønske. Naar nemlig Lovforslagets § 4 d. bestemmer, at Kreditforeningerne skulle i hvert Amt have en Repræsentant, der skal have Indseende dels med Panternes Burdering og dels med Panterne selv, altsaa med disses Vedligeholdelse, er det mig indlysende, at denne ene Repræsentant umulig paa en fyldestgjørende Maade kan udfylde det Hverv, der stilles ham (Th. Nielsen: Der staar „mindst 1 Repræsentant“) vel; der skal altsaa være mindst een, ellers blev det jo slet ingen, een er da det mindste, men selv om der ogsaa kom flere, selv om man tænkte sig, at man i Ringkjøbing Amt fik 3—4 Repræsentanter, hvor vilde det da være muligt i et Amt af en saa stor Udstrækning selv for 3—4 Mænd at overbevise sig om paa en virkelig fyldestgjørende Maade, at de paagjældende Lagationer vare paalidelige? Hvor er det muligt, at de, efterat saadanne Eiendomme ere optagne i Kreditforeningerne, kunne have Indseende med, at de virkelig blive vedligeholdte paa en forsvarlig Maade? Jeg anser det for at være umuligt, og jeg tror, at det er af stor Betydning for Kreditforeningernes gode Fremkomst og gode Udvikling, at man med stor Varsomhed, stor Forsigtighed bedømmer disse Lagationer og tillige har et Indseende med, at Panterne ikke i Løbet af nogle Aar forringes saa betydeligt, at Sikkerheden er forsvunden. Det bliver dobbelt nødvendigt, navnlig med Hensyn til det Sidste, naar man, som jeg, er af den Mening, at man skal tage de jordløse Husse med, thi et saadant jordløst Hus taber hurtigt sin Værdi, naar det ikke vedligeholdes paa forsvarlig Maade. De Herrer, der have nogen Erfaring i den Slags Sager f. Ex. om Udlaan

i Kjøbstadeiendomme, ere jo bekendte med, at det er en Opgave, som Sparekasserne stille sig, stadig at have Tilsyn med de Panter, som de have, og det er ogsaa nødvendigt, thi i Løbet af nogle Aar kan en Eiendom have tabt saa godt som Størstedelen af sin Værdi og være bleven næsten usælkelig. Det er derfor af Interesse for hele Kreditforeningen, af Interesse for alle de andre Interessenter i den, som have et solidarisk Ansvar, at der føres en stadig og virkelig fyldestgjørende Kontrol ikke alene med Panternes Lagation, men ogsaa med den Maade, hvorpaa de vedligeholdes. Det har derfor været min Tanke, at jeg ved det Vædringsforslag, som jeg i Forening med et andet æret Medlem har tilladt mig at stille under Nr. 17, at ville høre paa den Mangel, som efter min Overbevisning er tilfede ved det nuværende Lovforslag, idet vi have ment, at man istedetfor „Amt“ burde sætte „Herred“. Vi have valgt „Herred“ i den Tanke — det har i alt Fald været min — at det ikke vilde lykkes os at faae Kjøbstaderne med op i Kreditforeningerne, men jeg skal ikke have Noget imod, at man tager en anden Begrænsning, f. Ex. en Jurisdiktion. Jeg vil kun hævde dette, og jeg tror ikke, at man ved at se paa det, vil mistjende Nødtigheden af, hvad jeg har sagt, at det er en aldeles uopfyldelig Opgave, man stiller disse Repræsentanter, naar man siger, at de skulle have Indseende i et helt stort udstrakt Amt med de enkelte Panter. Jeg har derfor for at gaa yderligere endnu i at sikre Interessenterne med Hensyn til det solidariske Ansvar troet, at det vilde være nødvendigt med visse bestemte Mellemrum at foretage en almindelig Burdering af samtlige i Kreditforeningen optagne Panter. Vi kjende noget Sigtende i Overformynderiet. Der bliver vel optaget ny Lagation hvert 10de Aar, men Overformynderiet heroliger sig ikke engang ved de givne Lagationer, men forlanger de saakaldte Naboattester. Disse ere nu en Form at skaffe sig Garantier paa, som jeg ikke skal anbefale, at man overfører paa andre Forhold. Jeg tror derimod, at man med et vist bestemt Mellemrum — det er mig ligegyldigt, om man vælger fem Aar eller ti Aar, jeg har nu troet, at fem Aar vilde være det Heldigste — bør foretage et almindeligt Eftersyn af alle de Panter, som Kreditforeningen har Udlaan i, og jeg tror, at man ikke burde paabyrde Kreditforeningen Omkostningerne herved. Et saadant almindeligt Eftersyn, som ligesaa meget maa være i Statens Interesse af Hensyn til Statsgarantien, formene vi, at Staten bør bære Omkostningerne ved. Jeg tror, at der ved en saadan Foranstaltning vil være gjort, hvad der kan gøres for at sikre Kreditforeningerne en virkelig heldig Udvikling; men jeg antager, at det vanskelige vil kunne nytte at gøre mindre, og at man udsætter Kreditforeningerne for at faae en Mængde Panter, for hvilke det vil være betænkeligt for de andre Interessenter at overtage det solidariske